

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăzeci și opt

Adunări divine și alinieri profetice: rolul celor 144.000 în cadrul escatologic al versetului Daniel 11:40

Jeff Pippenger
2024-05-01

Plasăm linia papalității, linia republicanismului apostat, linia protestantismului apostat și linia celor o sută patruzeci și patru de mii în istoria ascunsă a versetului patruzeci din capitolul unsprezece al lui Daniel. Abordăm în prezent faptul că Hristos Își adună poporul de două ori, iar toate ilustrațiile adunării poporului Său a doua oară reprezintă procesul final de pecetluire a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Când simbolul divin coboară pe o linie a reformei, Domnul adună atunci un popor ales, care este apoi pus la încercare. La încheierea procesului de încercare are loc o împrăștiere, urmată de o a doua adunare înfăptuită de El a aceluși popor ales, deși mulți sunt lăsați în urmă pentru că nu au trecut procesul de încercare. Hristos a început să-și adune ucenicii la botezul Său, iar la cruce ucenicii au fost împrăștiați. După învierea Sa, i-a adunat pe ucenicii Săi a doua oară, înainte de Cincizecime. Această linie a identificat că o a doua adunare se împlinește în dreptul celor o sută patruzeci și patru de mii chiar înaintea legii duminicale, care este tipificată de Cincizecime. Crucea identifică o dezamăgire, urmată de o a doua adunare.

Cea de-a doua adunare de după cruce a început când Hristos a coborât de la întâlnirea cu Tatăl Său, după învierea Sa. Când simbolul divin coboară, poporul lui Dumnezeu trebuie să mănânce mesajul, iar după ce Hristos a coborât, El a mâncat împreună cu ucenicii.

Și s-a întâmplat că, pe când ședea cu ei la masă, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; iar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Luca 24:30, 31.

La a doua adunare după Cruce, Hristos a „suflat” Duhul Sfânt peste ucenicii Săi.

"Actul lui Hristos de a sufla Duhul Sfânt asupra ucenicilor Săi și de a le împărtăși pacea Sa a fost ca câteva picături înaintea ploii îmbelșugate care avea să fie dată în ziua Cincizecimii." Spiritul Profeției, volumul 3, 243.

În cea de-a doua adunare de după dezamăgirea din 19 aprilie 1844, Hristos Și-a retras mâna de pe greșeala din 1843.

Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Au fost conduși din nou la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost ridicată de pe cifre, iar greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru

a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843, dovedeau că ele aveau să se încheie în 1844.

În timpul dezamăgirii, al doilea înger s-a pogorât cu un „înscris în mâna lui”.

Un alt înger puternic a fost însărcinat să coboare pe pământ. Isus i-a înmănat un înscris și, pe când cobora spre pământ, a strigat: „Babilonul a căzut, a căzut.” Scrieri timpurii, 247.

Procesul de încercare care a început odată cu venirea îngerului al doilea s-a încheiat la adunarea de tabără de la Exeter, când Duhul Sfânt a fost revărsat, iar solia s-a răspândit ca un val de maree. Acel proces de încercare a fost identificat în mod distinct după cruce, când revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost precedată de o perioadă de cincizeci de zile, alcătuită, la rândul ei, dintr-o perioadă de patruzeci de zile, urmată de o perioadă de zece zile, care s-a încheiat la Cincizecime.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să se înalțe neîncetat către El în rugăciune. Abia după ce ucenicii de la început petrecuseră zece zile în rugăciune stăruitoare, după ce toate deosebirile fuseseră înlăturate și se uniseră într-o cercetare adâncă a inimii, în mărturisirea și părăsirea păcatelor și în strângerea împreună într-o părtășie sfântă, Duhul Sfânt a venit peste ei, iar făgăduința lui Hristos s-a împlinit. A avut loc o minunată revărsare a Duhului Sfânt. Deodată a venit din cer un vuiet ca de vânt năvalnic și puternic și a umplut toată casa unde stăteau. 'Și în aceeași zi li s-au adăugat aproape trei mii de suflete.' Review and Herald, 11 martie 1909.

Pe parcursul celor patruzeci de zile, Hristos S-a aflat de față, învățându-i pe ucenici, iar apoi S-a înălțat. Cele zece zile care au urmat au fost o perioadă de pregătire în vederea revărsării de la Cincizecime a Duhului Sfânt. Cele patruzeci de zile de instruire de după cruce corespund perioadei cuprinse între 19 aprilie 1844 și începutul adunării de tabără de la Exeter, la 12 august 1844. Cele zece zile care au precedat Cincizecimea au reprezentat 12-17 august 1844, când milleriștii s-au unit asupra mesajului Strigării de la miezul nopții adus de Samuel Snow. La acea adunare de tabără s-au manifestat două clase, și numai o clasă a primit revărsarea de la Cincizecime la încheierea adunării. În acea perioadă reprezentată de cele patruzeci de zile, o clasă a primit instruirea, iar cealaltă clasă a refuzat instruirea. Când a sosit Strigarea de la miezul nopții, o clasă avea untelemnul, cealaltă nu.

"'Pe când mirele zăbovea, toți au ațipit și au adormit.' Prin zăbovirea mirelui este reprezentată trecerea timpului în care Domnul era așteptat, dezamăgirea și întârzierea aparentă. În acest timp al incertitudinii, interesul celor superficiali și cu inima împărțită a început curând să se clatine, iar eforturile lor să slăbească; dar aceia a căror credință era întemeiată pe o cunoaștere personală a Bibliei aveau o stâncă sub picioare, pe care valurile dezamăgirii nu o puteau clinti. 'Toți au ațipit și au adormit;' unii, în nepăsare și în abandonarea credinței lor, ceilalți, așteptând cu răbdare până când avea să le fie dată o lumină mai clară. Totuși, în noaptea încercării, aceștia din urmă păreau să-și piardă, într-o anumită măsură, zelul și devoțiunea. Cei cu inima împărțită și superficiali nu se mai puteau sprijini pe credința fraților lor. Fiecare trebuia să stea sau să cadă pentru sine." Marea Controversă, 395.

În cele zece zile premergătoare Cincizecimii și în perioada adunării de tabără de la Exeter, Hristos și-a strâns poporul a doua oară, înainte ca aceia să poarte solia Sa către lume. Când al treilea înger s-a pogorât la 22 octombrie 1844, mica turmă a fost din nou dezamăgită și împrăștiată, dar la 22 octombrie 1844 a început o perioadă de instruire, pe când Hristos își conducea poporul în Locul Preasfânt. În 1849, Domnul și-a întins mâna a doua oară pentru a-i aduna din nou pe aceia pe care îi strânsese din mijlocul dezamăgirilor de la 19 aprilie și 22 octombrie 1844.

În 1844, îndrumarea se referea la solia pe care îngerul al treilea o avea în mână când s-a pogorât, dar în „perioada de îndoială și incertitudine” care a urmat Marii Dezamăgiri, mulți și-au pierdut calea. Până în 1849, lucrarea străngerii micii turme risipite a fost inițiată, dar ceea ce acea istorie ilustra era înfrângerea din 1863 și primul Cadeș pentru Israelul modern. Viitoarea biruință a celor o sută patruzeci și patru de mii și lucrarea lor la al doilea Cadeș au fost amânate.

Când Domnul a coborât la 11 septembrie 2001, El Și-a adunat poporul Său din zilele de pe urmă, le-a dat să mănânce hrana Sa spirituală, Și-a suflat Duhul asupra aceluia popor când a început stropirea ploii târzii și, de asemenea, a inițiat un proces de încercare care a dus la 18 iulie 2020, când poporul Său din zilele de pe urmă a fost dezamăgit și risipit. Timp de trei zile și jumătate au fost morți pe stradă. Atât cele trei zile și jumătate, cât și perioada de patruzeci de zile din vremea lui Hristos reprezintă pustia. Această pustie este de asemenea reprezentată de perioada de la 19 aprilie 1844 până la 12 august 1844 și, de asemenea, de perioada de la 22 octombrie 1844 până în 1849.

De la iulie 2023 până la legea duminicală, care reprezintă cele zece zile ce au precedat Cincizecimea, adunarea de tabără de la Exeter din 12 august până la 17 august și perioada din 1849 până în 1863, toate se aliniază între ele. Ele reprezintă perioada celei de-a doua străngeri a poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Perioada de la dezamăgirea până la revărsarea Duhului Sfânt este împărțită în două perioade distincte.

În cadrul istoriei ascunse a versetului patruzeci din capitolul unsprezece al lui Daniel sunt reprezentate linia protestantismului apostat (biserica nominală), linia adventismului de ziua a șaptea laodicean (adventism nominal), linia catolicismului și linia adevăratului protestantism. Aceste patru linii ilustrează adevărul protestantism în controversă cu o uniune întreită a balaurului (Iuda), a fiarei (catolicismul) și a proorocului mincinos (protestantismul apostat).

În aceeași istorie ascunsă este ilustrată, de asemenea, linia republicanismului apostat. În cadrul acelei linii este reprezentată o controversă între partidele Democrat (balaurul) și Republican (icoana fiarei). Partidul Republican urmează să ia inițiativa în formarea icoanei fiarei și, făcând aceasta, manifestă trăsăturile profetice ale fiarei (papalitatea). În Cuvântul lui Dumnezeu, papalității, care este împăratul de la miazănoapte și totodată fiara, i se dă Egiptul (balaurul) ca plată pentru serviciile prestate, pentru faptul că a fost folosită de Dumnezeu ca instrument al judecății.

Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a făcut pe oștirea sa să facă o mare slujbă împotriva Tirului: fiecare cap a fost făcut pleșuv și fiecare umăr a fost jupuit; totuși el n-a avut plată, nici oștirea lui, din partea Tirului, pentru slujba pe care o făcuse împotriva lui. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi da țara Egiptului lui Nebucadnețar, împăratul

Babilonului; el îi va lua mulțimea, jaful și prada; și aceasta va fi plata oștirii lui. I-am dat țara Egiptului pentru osteneala cu care a slujit împotriva lui, pentru că au lucrat pentru Mine, zice Domnul Dumnezeu. În ziua aceea voi face să odrăslească cornul casei lui Israel și îți voi da deschiderea gurii în mijlocul lor; și vor ști că Eu sunt Domnul. Ezechiel 29:18-21.

Nebucadnețar, care în pasaj este împăratul de la miazănoapte, primește țara Egiptului ca plata lui, prefigurând astfel că, în zilele de pe urmă, papalității i se dă Egiptul, care este balaurul, care sunt cei zece împărați, Națiunile Unite, care se învoiesc să dea împărăția lor a șaptea fiarei pentru puțină vreme.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acelea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinească voia Lui, să se învoiască și să dea fiarei împărăția lor, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:16, 17.

Această plată profetică este reprezentată și în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și doi.

Își va întinde mâna și asupra țărilor, iar țara Egiptului nu va scăpa. Daniel 11:42.

Papalitatea biruiește puterea balaurului în vremea ploii târzii, căci această plată se săvârșește "în" "ziua" când Dumnezeu "face ca cornul casei lui Israel să odrăslească". Ploaia este cea care face ca Israelul lui Dumnezeu să odrăslească, iar ziua aceea a început la 11 septembrie 2001, care a fost ziua vântului de răsărit.

El îi va face pe cei ce se trag din Iacov să prindă rădăcini; Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El oare cum i-a lovit pe cei ce l-au lovit? Sau a fost el ucis după măsura uciderii celor uciși de El? Cu măsură, când dă lăstari, vei purta pricină cu el; El își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, deci, se va ispăși fărădelegea lui Iacov; și acesta este tot rodul, spre înlăturarea păcatului lui: când va face toate pietrele altarului ca niște pietre de cretă sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare. Isaia 27:6-9.

Egiptul este dat fiarei papale când ploaia târzie este turnată. Ploaia târzie a început să picure când vântul de la răsărit, reprezentând Islamul Celui de-al Treilea Vai, a fost „stayed”, sau reținut, la 11 septembrie 2001. Atunci ploaia a început să fie măsurată (stropită) peste Israel, pe măsură ce acesta începea să înmugurească. La legea duminicală, când Al Treilea Vai revine, ploaia târzie este turnată fără măsură. Între 11 septembrie 2001 și legea duminicală care vine în curând, „nelegiuirea lui Iacov” este „purged”, iar cuvântul ebraic „purged” înseamnă „atoned for”. La legea duminicală, fiarei papale i se dă Egiptul (balaurul), întrucât acei zece regi comit desfrâu cu papalitatea prin formarea unui chip al fiarei la nivel mondial.

Înainte de legea duminicală, în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, cornul republican apostat formează, împreună cu cornul protestant apostat, un chip al fiarei, iar în acea linie profetică Partidul Republican prevalează asupra Partidului Democrat, căci Partidul Democrat este o putere a balaurului, iar Partidul Republican este puterea care formează chipul papalității.

În cadrul istoriei profetice a fiarei din pământ sunt identificate sfârșitul Partidului Democrat și cel al Partidului Republican. Aceste două partide formează cornul republicanismului, dar ele indică o luptă internă care străbate întreaga istorie a fiarei din pământ. Acel corn (republican) conține un microcosmos intern al celor două coarne ale fiarei din pământ.

În mărturia împărăției mezilor și perșilor, cornul cel din urmă s-a ridicat mai sus, iar în istoria americană Partidul Democrat a apărut mai întâi, dar la sfârșit Partidul Republican se ridică mai sus și prevalează asupra Democraților. În istoria ploii târzii, care a început la 11 septembrie 2001, Democrații globaliști, inspirați de balaur, s-au ridicat din adâncul fără fund din capitolul unsprezece al Apocalipsei și i-au ucis pe Republicanii furând alegerile din 2020. Războiul lor împotriva lui Trump (și împotriva Republicanilor) a început când acesta și-a anunțat candidatura în 2015, iar de atunci încolo nu a făcut decât să se intensifice.

Când Democrații au furat alegerile în 2020, au instituit apoi Procesele Pelosi, dar când Trump și-a anunțat cea de-a treia campanie în 2022, o teamă i-a cuprins pe Democrați, iar mânia lor nu a făcut decât să crească; și atunci au venit împotriva lui Trump și a susținătorilor lui cu mare mânie, căci știau că au puțină vreme. Ei i-au sărbătorit moartea, dar când s-a ridicat, o mare teamă a căzut peste ei.

Și, când își vor fi sfârșit mărturia, fiara care se ridică din abis va face război împotriva lor, îi va birui și îi va ucide. Iar trupurile lor moarte vor zăcea pe strada cetății celei mari, care, în chip duhovnicesc, se numește Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Iar dintre popoare, seminții, limbi și neamuri vor privi trupurile lor moarte timp de trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Iar cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura de ei și se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Iar după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare teamă i-a cuprins pe cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:7-11.

Perioada care identifică sfârșitul Partidului Democrat este de la inaugurarea lui Biden în 2021 până la inaugurarea lui Trump în 2025. Perioada a început cu Procesele Pelosi, care au fost pur și simplu neconstituționale și în întregime de natură politică. Acea istorie, reprezentând moartea celui de-al șaselea președinte de la timpul sfârșitului din 1989 până la al optulea președinte care este dintre cei șapte, a început cu procese politice (Procesele Pelosi) și se încheie cu moartea Partidului Democrat și cu un al doilea set de Procese Pelosi, pe măsură ce țintele politice sunt inversate.

Ilustrarea acestei istorii se află în capitolul unsprezece al Apocalipsei, care și-a găsit prima împlinire în Revoluția Franceză. Revoluția Franceză este exemplul istoric clasic al unui război politic de tip ghilotină, în care un partid aflat la putere ucide un alt partid, pentru ca apoi aceeași putere conducătoare să fie ea însăși răsturnată și persecutată.

Perioada cuprinsă de la investirea lui Biden și Procesele Pelosi, până la a doua investire a lui Trump și răsturnarea Proceselor Pelosi, identifică sfârșitul Partidului Democrat și indică momentul când Trump repetă punerea în aplicare a unui set de ordine executive care au fost prefigurate de Alien and Sedition Acts. Punerea în aplicare a acelor ordine executive va deschide a doua serie de

Procese Pelosi și va marca începutul perioadei în care chipul fiarei este constituit în mod hotărât. Acea perioadă se încheie odată cu impunerea legii duminicale; așadar, perioada începe cu ordine executive care sunt paralele cu Alien and Sedition Acts și se încheie cu legea duminicală. Acolo ia sfârșit Partidul Republican.

Ambele perioade care reprezintă încheierea Partidului Democrat și apoi a Partidului Republican sunt legate profetic și sunt reprezentate de perioada de douăzeci și doi de ani de la 1776 până în 1798. Acea perioadă are trei repere: Declarația de Independență din 1776; treisprezece ani mai târziu, Constituția; urmate de Actele privind Străinii și Sedițiunea din 1798. Aceste trei repere își găsesc împlinirea pe linia Partidului Democrat și pe cea a Partidului Republican, deși aplicarea celui de-al doilea și a celui de-al treilea reper are loc într-un punct diferit pe fiecare linie.

Vom explica aceste repere și împlinirile lor în articolul următor.

Nu sunt decât două tabere; Satana lucrează cu puterea lui vicleană și amăgitoare și, prin amăgiri puternice, îi prinde pe toți cei ce nu rămân în adevăr, care și-au întors urechile de la adevăr și s-au îndreptat spre basme. Chiar Satana n-a rămas în adevăr; el este taina fărădelegii. Prin subtilitatea lui, el dă erorilor sale, pierzătoare de suflete, aparența adevărului. Aici stă puterea lor de a înșela. Tocmai pentru că sunt o contrafacere a adevărului, Spiritismul, Teosofia și înșelăciuni de felul acesta capătă o asemenea putere asupra minților oamenilor. Aici este lucrătura iscusită a lui Satana. El se dă drept Mântuitorul omului, binefăcătorul rasei umane, și astfel își ademenește cu atât mai lesne victimele spre pieire.

Suntem avertizați în cuvântul lui Dumnezeu că privegherea neadormită este prețul siguranței. Numai pe calea cea dreaptă a adevărului și a neprihănirii putem scăpa de puterea ispititorului. Dar lumea este prinsă în cursă. Priceperea lui Satana se exercită în născocirea de planuri și metode nenumărate, spre a-și împlini scopurile. Disimularea a devenit la el o artă desăvârșită, și el lucrează sub chipul unui înger de lumină. Numai ochiul lui Dumnezeu îi discerne uneltirile de a întina lumea cu principii false și nimicitoare, care poartă pe față aparența unei bunătați autentice. El lucrează pentru a restrânge libertatea religioasă și pentru a aduce în lumea religioasă o formă de robie. Organizațiile, instituțiile, dacă nu sunt păzite de puterea lui Dumnezeu, vor lucra sub dictarea lui Satana pentru a-i aduce pe oameni sub controlul oamenilor; iar fraudă și vicleșugul vor purta înfățișarea unui zel pentru adevăr și pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu. Tot ceea ce, în practica noastră, nu este deschis ca lumina zilei ține de metodele prințului răului. Metodele lui sunt practicate chiar și printre Adventiștii de Ziua a Șaptea, care pretind că dețin adevăr înaintat.

Dacă oamenii se împotrivesc avertizărilor pe care Domnul li le trimite, ajung chiar fruntași în practici nelegiuite; astfel de oameni își arogă exercitarea prerogativelor lui Dumnezeu — îndrăznesc să facă ceea ce Dumnezeu Însuși nu va face: să caute să controleze mințile oamenilor. Ei introduc propriile metode și planuri și, prin concepțiile lor greșite despre Dumnezeu, slăbesc credința altora în adevăr și introduc principii false care vor lucra ca aluatul pentru a întina și a corupe instituțiile și bisericile noastre. Orice lucru care coboară concepția omului despre neprihănire, echitate și judecată nepărtinitoare, orice uneltire sau precept care îi aduce pe agenții omenești ai lui Dumnezeu sub controlul minților omenești, le știrbește

credița în Dumnezeu; desparte sufletul de Dumnezeu, căci îl abate de pe calea integrității stricte și a neprihănirii.

Dumnezeu nu va îndreptăți niciun mijloc prin care omul să stăpânească sau să-și asuprească semenul, nici chiar în cea mai mică măsură. Singura nădejde a omului căzut este să privească la Isus și să-L primească drept unicul Mântuitor. Îndată ce omul începe să facă o regulă de fier pentru alți oameni, îndată ce începe să-i înhame și să-i mâne pe oameni după propria lui minte, el Îl dezonorează pe Dumnezeu și își pune în primejdie propriul suflet și sufletele fraților săi. Omul păcătos poate afla nădejde și neprihănire numai în Dumnezeu; și nicio ființă omenească nu este neprihănită mai mult decât atât timp cât are credință în Dumnezeu și menține legătura vitală cu El. O floare a câmpului trebuie să-și aibă rădăcina în pământ; are nevoie de aer, de rouă, de ploi și de lumina soarelui. Ea va înflori numai în măsura în care primește aceste binefaceri, și toate sunt de la Dumnezeu. Tot astfel este și cu oamenii. Primim de la Dumnezeu ceea ce slujește vieții sufletului. Suntem avertizați să nu ne încredem în om și să nu ne sprijinim pe braț de carne. Un blestem este rostit asupra tuturor celor ce fac aceasta. Materialele din 1888, 1432-1434.